

Добрица Камџерелић

ОЖИЉЦИ ПРОШЛОСТИ **(Ut supra dictum)**

Снаџа лук наџиње - дух сџрелу одаџиње

Моја нова турНЕја обиловала је контроверзама, недоУМицама и зебњама као ни једна раније. Али све су главоломке, у ствари, добродошле, оне су покретачи акције, тајна је покретач живота самог, а ја сам у суштини АВАНтуриста, који је превазишао стање андрофобије, мада ми не би шкодило мало опреза с неким тобожњим пријатељима. Овог пута непријатно изненађење уследило је од мог белгијског “пријатеља” Geert De Deckera, познатијег као Sztuka Febryka, истог оног лика који је годинама водио Интернет “рат” с нашим Андрејом Тишмом, а и са мном се каткад докачио поводом зБИвања на овим просторима.

Дакле, Geert De Decker, као куратор, са ко-организаторима (Културни центар града St-Niklaas, Академије лепих уметности и хотел “Волзет” и пАРТнерима/ позвао ме је да учествујем на 17. Фестивалу независне уметности у белгијском граду St-Niklaas, уз око три стотине других учесника из целог света. Фестивал је замишљен тако да учесници буду подељени у разноврсне уметничке активности и изложбе у оквиру јединственог програма /сликарске изложбе, изложбе уличне уметности, mail-art изложбе, перформанси, видео-арт, изложбе малотиражних публикација и фанзина, кућне касете... / Ја сам био сврстан у перфорере скупа са Manhtmanom (Канада), Colette и Gunterom Ruchom /Швајцарска/, Enn Stahl (Немачка), Reid Wood (САД), Karl Fridrich-ом Hacker (Немачка), Peter Kustermann (Немачка), Jose

Vandenbroucke&Andre Wostijn (Белгија), Dawn Redwood (Енглска) и Patrick Anderson (Ирска).

Али, како се овде не може све испланирати, па ни финансијска помоћ институција културе, благовремено добијање белгијске визе и све друго што иде уз ТУРнеЈУ, није било шансе да стигнем на време 16. априла 2005. до 20 часова у Академију St-Niklaas-a jer je avion iz Beograda preko Већа sletao u 21,40 časova. Svestan te чиwenice, performans *“Ожиљци времена”* започео сам 15. априла у поноћ, као концептуалистички и сигналистички пројект, пославши е-маил поруке, заправо јасне сигнале о започињању акције... и завршивши поруком - "Holdon I'm coming!" Међутим, показаће се касније да је разумевање за моје недаће имао само Guido Vermeulen, песник и мултимедијални уметник из Брисела, док је Geert De Decker стално постављао неке рокове и услове, а Jose Vandenbroucke био заокупљен сопственим проблемима, као и већина других уметника... Чак ми је тај сталан и амир-ал-бар артистичке параде у самом средишту Фландрије слао обесхрабрујуће е-mail поруке, али мене је већ дрмао art-vertigo, а мали мозак је емитовао разне лудости; повратка, значи, није смело бити.

Елем, следећег дана са својом перфо-пАРтнерком Марином Милетић, београдском уметницом која живи и ради у Бриселу, а два-три пута је наступала и са групом КВАРТ, упутио сам се у St-Niklaas да бих се на железничкој станици прикључио повећој групи уметника, те да бисмо сви заједно отишли у Антверпен и посетили тамошње музеје, а ја, по договору, тамо реализовао свој перформанс, али не као стидак на раскошној трпези уметничких збивања него да бих своју телесну акцију и друго, уз Маринину помоћ, реализовао као узбуђујућу форму вива са свим одликама перформанса.

На станици смо сусрели само Marka De Науа из Амстердама и с њим отпутовали у Антверпен / а он наставио за Амстердам/, остали су-не обавестивши ме-отишли на сајам књига у Гент.

Али тог 17. априла ипак нисмо оманули... Прво смо посетили велелепни Rijk museum/Краљевски музеј/, потом Музеј модерне уметности, па Foto-museum... и опет се вратили у Rijk museum, где смо уз помоћ Мирослава Глишића, београдског музичара и фото-уметника, који се тамо дружио са Јусуфом Хаџифејзовићем, а срео и Марину Абрамовић приликом гостовања у Антверпену, ипак реализовали перформанс у фоајеу музеја, заправо нову верзију мог и Роричиног перформанса EGO ALTER-TRIP. Али, питао сам се, гледајући богате јапанске туристе, доконе Белгијанце и посетиоце из разних земаља, шта приуштити том свету у овом раскошном здању са огромним експонатима, сликама Рубенса, Ван Гога и многих фламенских сликара? ... Да ли да им откријем географију интима, мој лични простор / посед с ожиљцима прошлости, оЗНАКама 6-7 тешких и

лакших операција... или им демонстрирати нешто лакше сварљиво? Одлучих се за ову другу могућност па сам им, најпре, поделио фотке моје групе КВАРТ и моје сопствене, а Марина је с маском пилота на лицу, кружећи око мене као око глинцавог глумца/ лашца с тамним цвикерима и испруженим рукама са знаком светог тројства у тропрстју, који их тамо јако збуњује а мене јако забавља, успешно одиграла стару перфо-игру групе КВАРТ - *circulus vitiosus*.

Али, мој је боравак у суморној и кишној атмосфери Брисела имао и свете тренутке, особито с Guid Vermeulen, песником, издавачем часописа FRIOR, затим са Red Wood /State of Being/ из Оберлина/ Охајо/ и Bernd Reichert из Берлина, који сада живи у Бриселу. Сви су они показали и-те-како интересовање за сигнализам а ревија *Сигнал* им се веома допала, тако да се ускоро могу очекивати и први резултати нових сарадника *Синџала*.

У Београду,
21. априла 2005. Anno Domini